

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIETATS DE MALLORQUINS.

A Palma, càda número.....	0'05	còn.ª pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65	»
Un any.....	2'50	»
Per dotzenes.....	0'45	»
Núm.ª atrassats des 2.ª tom.....	0'25	»
Id. id. des 1.ª tom.....	0'07	»

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI TÈ VENT Á SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT. N.º 11.

Fóra Palma. Dins Mallorca.....	3 mesos.....	0'85
	1 any.....	3'25
Dins España.....	3 mesos.....	1'00
	1 any.....	3'50
A Ultramar y s' Estrangè.....	3 mesos.....	1'50
	1 any.....	5'00

UN BOSSÍ D'HISTORIA D'UNA PÉSSA DE DOS.

Un dia decapvespre passava jò p'es Born acompanyat d'un amich méu, y caminant, caminant, y xarrant, xarrant, quant varem essè devant es cadafal vaitx afiná una péssa de dos cèntims y la vaitx colí. Aquella péssa eran es primés doblés que jò havia trobat en sa méua vida; aficantlosmè dins sa butxaca varem continuá sa passetjada anant a pujá per sa còsta de la Sèu.

Quant pujavem, un pòbre mos demaná almoyna, y jò que no'n duya pús dins sa butxaca, vaitx posá má y li vaitx dá sa péssa de dos.

Seguirem caminant. Si ara aquests dos cèntims haguessen pogut parlá y contarmós sa séua història, deya jò per mí mateix, ja seria digne d'estamparsè amb lletres de mòtlo. Amb aquests pensaments arribarem cadascú a ca-séua, y aquell vespre, ¡mirau quina còsa! vaitx somiá que sa péssa de dos me contava sa séua història poch més, poch ménos, diguent axí:

«Vaitx sentí una estreta forta y vaitx pegá hot trobantmè dins una senaya junta amb altres compañeres méues, totes còm jò mateixa, nòves, y ben lluentes. No sabia que me passava y a qu'anava; massa heu sabré ara estant destinada a corre de la xèca a la mèca, a veurèn de verdes y de madures y a redolá per dins ses mans de totá casta de gent.

De dins sa senaya me posaren a dins un saquet y me taparen tota d'altres germanes méues; allá dedins no sé quants de dies hey vaitx está; a mí me pareixqué estarhí sigles; es cap y la fi un dia, quant ja creya no sortí may més d'aquella presó, sa claró hermosa des sòl me pegá demant; y lluenta còm era y brillant, me vaitx creure essè ditxosa y felís. ¡Ay, pòbre de mí! encara no coneixia el mon y em pensava no pèdre may aquella hermosura y galanía. ¡Qu'anava d'errada!

Ben aviat m'agafaren es dits d'un empleat de Tesorería y me donaren a un señó, que no vaitx podè sèbre may

quí era, però que sempre me duya dins sa butxaca mesclada amb altres còm jò, però més gròsses, y miquetes de tabach y paperets embolicats; ja estava cansada d'está embrutada y aufegada allá dedins; d'en tant en tant ses mans d'aquell señó me tocavan y me pareixia qu'es dits me volían agafa, però sempre s'en duyan ses altres pésses y vaitx arribá a quedá tota sola a un recó de sa butxaca.

Llavò vengueren a fermè visita? primé un rosari, llavò un parey de bales de revolver, ¡quí heu hagués hagut de dí y més tart altres pésses còm jò. ¡Que'n feya de temps que no'n havia vistes!

Amb elles vaitx sortí de dins aquella bruta butxaca y me vaitx trobá demunt una llisa taula de marmòt d'un café; però ja no era digna d'estarhí; aquella lluentó qu'hem feya pareixe d'òr ja m'havía fuyta.

De ses mans des mosso des café vaitx passá a ses d'un altre señó que pareixia còsa gròssa; me posá dins sa bossa de plata, y allá hey vaitx trobá altres pésses còm jò però blanques y lluentes; los deyan pissetes; jò no'n havia vistes may; m'entretenia mirantlès de prim conta per veure si em faria amiga séua, però no'u vaitx podè consegú perque no era tant còm elles y estavan empagahides de tenirmè per amiga. Jò hauria volgut essè tan hermosa, però me vaitx resigná perque no hey havia remey.

Un dia una pòbre dona demaná almoyna a n'aquell señó; ell se tregué sa bossa y agafantmè me posá dins ses mans d'aquella dòna.

Era una viuda que tenia dos infants y jò vaitx essè tot es séu capital; me dona a n'es séu fiy majó y li digué qu'anas a comprá un panet perqu'encara no havían berenat.

Aquell àngel m'estrengué amb ses séues manetes y jò encara may havia estat més felís ni més ditxosa. ¡Quina llástima! (deya,) qu'ara aquest atlotet m'haja de deixá a una botiga de vendre. ¡Quina diferència d'está amb ses méues compañeres orgulloses, ses pissetes, despreciada de totes elles, ó dins ses petites mans d'aquest infant que m'estrengé per pò de perdrermè!

Varem arribá a un forn, y sa madòna coneguent sa pobresa d'aquell atlotet li regalá es panet. ¡Quina alegría me doná! Ell me torná a sa mare y aquella santa dòna m'estojá dins sa séua butxaca véua y espellissada ahont estava jo molt milló apreciada, que no dins sa bossa de plata enrevoltada de pissetes orgulloses. Més m'agradava essè sa fortuna d'un pòbre que sa nòsa d'un rich.

Aquella dòna atravessá es Born amb s'infant a n'es brassos y s'altre aferrat a ses faldetes y quant se treya un mocadó que me feya compañía, aquest m'en dugué embolicada per dins es séus doblechs y vaitx caure en tèrra es mitx des passeitx sense que ningú s'en temés.

Passaren altres persones y me posaren es pèus demunt sense veurèm, fins que tít passares y ja no impòrta que te cont rès més perque tít ja'u sabs.

Ara estich en mans d'aquell pòbre a ne quí tít me donares y no sé que será de mí. Voldria essè felís y encara no puch dí que may haja estat bé del tot.

Dins sa séua butxaca passarem una bona estona jo y una clau qu'hey vaitx trobá dedins; però a lo milló de sa nòstra conversa em tragneren es téus dits y casi no vaitx tení temps de dí adió a n'aquella clau qu'havía estat compañera méua per un instant.

Sempre succeheix lo mateix. Quant estám bé no dura s'estarhí més qu'un moiment.

Allá ahont estava més contenta era dins ses mans d'aquell atlotet que m'estrengé per pò de perdrermè. ¡Qui hey hagués pogut está sempre! Lo que desitx es corre per dins mans de pòbres y no torná veure pús aquelles ni altres pissetes que s'empagaheixen de tenirmè per compañera.....»

No vaitx sentí rès més perqu'es méus uys se badaren; llavò agafant sa ploma vaitx escriure aquest bossí d'història, qu'encara que no impòrta a ningú, axí mateix servirá, quant no per altre còsa, per omplí un parey de columnes de L'IGNORANCIA.

MESTRE JUAN ESCRIVIU.

DINS UN TREN.

—¡Ola, Miquèl! ¿Que vens de Felanitx?

—Sí. Tench d'arribá à Ciutat per feynes.

—¿Y còm van ses viñes de per allà?

—De lo més bé per ara. Han trèt molts de reims y gròssos.

—Axò es bò. Aquest *fogoneu* es la mayna de Felanitx.

—Ja heu pòts dí en veritat.

—¿Y no'm dirás à'hont es sortida aquesta planta? Fa estona que tench ganas de sebrerhò, perque si la dugueren de fóra Mallorca; bòna favò va fé à n'els felanitxés el qui la va fé dú.

—¡Ca! Aquesta planta no es forastera. Qui la va introduhí dins Felanitx va essé un señò que tú coneix, qu'heu entén molt, maldement no fassa vasa y pareixca que no sap rès.

—¿Y d'hont la dugué?

—De Porreras. Allá, he sentit contá, qu'hey ha una possessió que li diuen *Son Fogó* y hey havia nat una parra borda devòra ses cases, que quant veren que feya tants de reims la deixaren fé. Vengué sa cenrada, y pegá à totes ses viñes de Porreras ménos à sa parra de *Son Fogó*. No mancá qui heu reparás y s'en dugué serments per sembrá mayòl y li va aná de lo milló, fentlí més reims que ses altres parres. Altres viñòvols féren lo mateix, y perque sortía de *Son Fogó* li douaren es nòm de *fogoneu*. Ara aquesta planta está escampada per tota Mallorca y dona una abundancia de reims que no dona cap altre casta de serment.

—De vegades diuen: «D'una espina surt una ròsa». Qui havia de dí fa mitx sigle que d'un borday de parra li vengués à Felanitx es gran comèrs que ara té.

—Ja es ben vè.

—¿Y es pòrt, còm va?

—Plè de barques el pòts veure sempre.

—¿Y es vapor?

—Navega d'allò més guapo.

—¿Y sa Societat de crèdit?

—Manetja més doblés que no vòl.

—¿Y es Teatro?

—Sempre emprat amb concèrts y altres diversions.

—¿Y es ferro-carril?

—Marxa. Ja está señat desde la vila à n'es pòrt y ara se fan es plans. Pareix qu'hey ha una empresa catalana que'l vòl construhí.

—¿Y s'Imprenta?

—Ja anda. Ahí vaitx veure es séu primé trabay amb un anunci d'es vapor *Santucri*.

—¿Y es plá d'*Ensanche*?

—Llest; y trasts de cases demanats amb molta de pressa.

—Vamos, vamos. Tot vos sia enhora-

bòna y passau envant que ja se pòt dí que Felanitx es una verdadera Ciutat. Deu fassa que tot vos vaja bé.

—*Hombre*. S'homo que trabaya de sòl à sòl arriba un día qu'heu tròba tot à un racó.

—Parlas bé.

POQUET Y CLARET.

CERCÁ LLANA Y ROMANDRE TÓS.

—Bòn día tenga, Don Andreu.

—Bòn día.—¿Qu'está ocupat?

—No.—Si está desenfeynat

M'asseuré en lo permís séu.

—¿Qu'es qu'hey ha?—Jò ley diré:

Ha de creure qu'he arribada Parqu'avuy m'han informada Qu'una criada ha mesté.

—Es veritat; molt temps fa Que vaitx à darrera axò...

—Ydò, dispònga de jò;

Si li agrat, me pòt llogá.

—Bòno: abans m'he d'enterá De ses feynes que sabs fé.

—¿Quines son ses qu'ha mesté?

—T'ho diré: m'has d'escoltá:

Has de sèbre fé aviat

Calses de llana d'anguila.

Més, trèure aygo aquí s'estila Amb un pané foradat.

Cada día has de posá

A ses mosques de la casa

Es séu morral còm à un ase,

Un pèch abans de diná.

Perqu'aquestes Descarades

Sens permís van à menjá

P'es plats; y més rabia fa

El que pagan amb picades.

Més, has de sèbre cosí

Amb fil blanch de nègre séda.

Més, trèure sahim de blèda,

Fregí xuya de couf.

Més, has de sèbre també

Fé un estufat de cassòla

D'anques d'escat y mussòla

Dins un'olla de papé.

Més, has de sèbre cuyná

Arròs sèch amb molt de bròu.

Y... bòno; ja n'hi ha pròu.

Si heu sabs fé te vuy llogá.

—Axò heu tunch p'es caps des dits;

Tánt, qu'heu puch fé de cluchs-uy:

A ca Don Pèp d'ets embuys

Heu vaitx fé sèt añs seguits.

Y altres còses que sé fé

Que no m'ha dites vosté;

No heu dich per alabarmé,

Sòls per enterarló bé.

Tota còsa que veitx fé

Heu aprench amb una uyada.

—¡Bòn uy tens!—¡Ah! jò som nada

Dia trenta de Febré.

De menjars bòns n'hi faria

Una gròssa tracalada.

En sé un de néu torrada

Qu'es morros s'en lleparia.

Més, sé fé un bòn estufat

De ses costelles des lleu

Que li assegur, Don Andreu,

Que milló no n'ha menjat.

Més, li faria un trempó

Que diria: «¡Axò es cuynera!»

Es de fuyes de jonquera

D'aquelles de dalt turó.

Y una feyna, Don Andreu,

Que ben molt li agradaría.

Sa cara y pèus rentaría

A ses pusses des llit séu.

Y altres feynes... ¡que diré!

Serfa un may acabá

Si les hagués de contá.

¡Vaja! à totes les fas bé.

—¿Totes, rossa? ¡Re-cabòtes!

¿Y no'n sabs més?—Ja heu veurá.

També sé molt bé ensellá

Ets ases de dues pòtes.

—¿Y à mí'm tractarás d'ase

Quant jò som à dins ca-méua?

Ets ases son à ca-téua

Y no dins aquesta casa.

—¡Ja .. ja... jay...! ¿Que l'he ferit?

—Vaja; surtmé prest d'aquí.

—Riure's volfa de mí

Y malament li ha sortit.

—¿No't dich que surtes?—Deix fé.

Que primé el vuy avisá

Qu'altre pich no's torn posá

Amb gent que no coneix bé.

Y aquest fét de nòltros dos

Li sia llissó ben sana;

Qu'está vist: «Qui cerca llana

Molts de pichs roman ben tós.»

FEROSTAS.

CALAMITATS

QUE SA FORTÓ DES TEMPS MOS DU.

Dimecres de la setmana passada en es carré d'En Fiol una quadrilla d'atlòts, d'aquells que cada vespre tiran junta sense que ningú los diga rès, baix des fanal des cap de cantó des carreró d'En Sans, varen tení à bé s'agafá una grapada de terra perhòu y anarla à tirá à dins sa bomba de s'horxata de ca un aygojeladé.

Còm es cuarto de ses bombes estava pròp des carré; no los costá molt de trabay à n'els benemèrits atlòts, (gracies à s'ausència d'es municipals) ecsecutá es séu projecte y fogí.

—Còp de bossa no es mortal, (degué dí son amo quant se temé des fét,) però es pèrdua per mí y ganancia p'ets altres horxatèrs, perqu'ara si vénen à pendre'n hauré de dí que no n'hi ha.

L'endemá, qu'era dijòus, en es mateix carré, se tregueren es cambuix dues señores *mamays*, y es motiu va essé perque tenen dues feyes, (una de ses dues va casadora,) y estant en es balcó totes dues, passá un xaval d'aquests que los diuen *pollos* y les se va mirá fent sa mitja, y còm es balcones están que se tòcan un amb s'altre, totes dues se cregueren qu'anava per elles y comensaren à insultarsé fins que sortiren ses mares y de balcó à balcó se tiraren un manat de *requiebros*, que may los haviam sentits dí en es més afamats més-

tres de sa flastomía que son es carretés, y encara no acabá axí, perque sa que pareixia més conforme de ses dues, per acabá, va dí que no se volia posá amb genteta; y s'altre, qu'à n'es pareixe fregava, agafá es paneret y ley tirá per sa cara.

Avis à n'es jovent; si no heu sabiau ja heu sabeu, que si anau festetjadissos y passau per allá, vos aferrarán per *salta de buenos*, amb quatre mans, perqu'à n'es veure no estarán molt à posá un anunci en es diari que comensará axí: «*Novios.....*»

En tot es temps d'aquests dos espectacles *gratis*, es Municipals devian essé à fé un *truch y flò* perque no los véren per lloch.

Si creyam essé escoltats suplicaríam à n'es nòstro Ajuntament qu'hey posás remey, perqu'axò es questió de *politica* entre es veynats, còsa qu'à éll li agrada molt.

JUAN DE DEU.

ES SESTETOS.

Pertocant à sa Societat de *Sestetos*, conforme diguerem en es número passat, vertaderament es una còsa de lo milló demunt lo més hò que se puga senti. Un aficionat à qui demanaren qu'hey trobava, respongué *Un bossinet de Cèl*.

No mos errarem amb so pronòstich que férem, perque cèrtes còses comensan lo primé per fé bona oló, y à la lleugo se coneixen. Els qui heu han sentit mos guardarán de mentí, y els qui no hey anaren tot axò s'han perdut.

Nòltros no mos atrevim à fé un judici crítich de lo qu'es aquesta casta de música de piñòl vermey, ni referent al mèrit del mèstre directó Arche, y d'els professors Ibarguren, Lizarralde, Beltran, Espinosa, Carvajal y Sobrino. Tot lo que podríam dí serían elògis, y axò heu porèm da per fèt amb lo qu'hem dit.

Lo que sí hem de fé ha d'essé, en nòm nòstro, y d'els amadors de sa bona música, doná espressives gracies à dits señós Directó y Professós, per haversé animats à passá aquest tròs d'aygo salada, y vení à n'aquesta illa, si bé petita amb estensió, gran en sentiment del art, y amb so remó de ses ones que la besan, amb ses ventolines que siulan y jugatellan p'els ramatges d'els séus boschs, olivás y tarongerals, singles y peñals, amb sa piuladissa de ses séues pintades cadeneres, pinsans y passerres, y afinadíssimes tonades d'els rossinòls... à mesclá un poch de la séua deliciósissima música, producte de superiós inteligències, posada en mans de qui còm élls l'ha sentida, y han sabut ferla senti.

¿Que més podèm dirlos?

Que lo qu'han fèt, sia no més es comensament de lo que se pòt fé. Que tornen.—T. T.

XEREMIADES.

Quedám sumament agrahits à Don Llacinto Feliu y Ferrá per sa invitació que rebérem per assistí à n'es Concèrt instrumentat que tengué efecte anit passada divèndres en es *Circulo Mallorquin* que tan dignament presideix.

* *

A poch, à poch, y fóra brevetjades amb axò de calsa molts, molts, de punts musicals; perque de tot hey ha à la viña del Señó.

Vengué es *Caballero Cayetano*, que feya jochs de mans molt bé y amb molta netedat, tot lo qu'es pòt fé de milló: però rès més ni pús. Posa es prèus baratets; tengué molta gent; doná tres ó quatre funcions, y s'en dugué cinch ó sis cents duros de ganancia. Fins aquí no hey ha rès de mal.

Es venguda s' *Estudiantina española Figaro*. Uns concertistes, de primera; quatre bandurries, dues guiterras y un *violoncello*. Sèt professors de bònveveres, que fan primors, y dins es séu gènere, no sòls de lo superió qu'es pòt presentá, sinó qu'es una còsa vertaderament notabilíssima y digne de sentir-sé no un pich totsòl. Ydò, aquestes vertadés artistes, y dant uns concèrts de tant de mèrit, han tengut es Teatro buyt... qu'axò succehís es primé día se comprèn, però no els altres; y molt manco quant es prèus no eran gens feuxuchs: y apesá d'axò, casi tregueren per viatge y estatge.

Si el *Caballero Cayetano*, ó un altre còm éll, torna, tornarà tení es Teatro plè. Axò son còses que segons per quin uy entran surtan bé; però al mateix temps fa rabí que quant es una còsa bona, la gent li fassa espatleta.

Es ben cèrt allò qu'es diu, tractantsé des públich, lo mateix qu'es melons, quant un homo se pensa havé triat un terròs de sucre, ¡se tròba una carabassa!

* *

El señó Arche, directó de sa compaña de *sestetos*, y empresari d'aquests concèrts, tengué sa finesa de bona educació, atenció y compañerisme, de dá ordre que, à tots els professors de s' orquesta des Teatro los permetessen entrá *gratis*, sens demanarlós rès per entrada ni per séure... amb una paraula... convidats: axò se fé de mòdo qu'heu poguessin sèbre, y diuen qu'heu saberen. Ydò, sapigau que varen essé ben pochs els qui hey anaren.

Podríam trobá sa causa d'axò en varies còses. Primera: que sabent que se feya referència à professors, no se tenguessen per tals, regoneixentsé molt d'ells no més que còm à *músichs*. (Se féren justicia.) Segona: que còm sòlen essé aplegadissos moltes temporades, no

sabessen quals d'ells serían considerats còm à des Teatro... y no fós còsa qu'à sa pòrta los demanassen s' entrada... (alèrta.) Tercera: qui sab si se pensaren que la còsa no heu pagava, ó qu'ells los podrían da cent vòltes. (Axò sí; en quant à pretensions, tira per llarch.)

Lo cèrt es, qu'à una finesa de compañerisme, correspongueren molts d'ells amb una desatenció y grosseria.

Ydò, ja heu veu, señó Arche, amb quina casta de gent les se tirava... axò d'educació, finura, atenció y compañerisme, per cèrta casta de músichs es parlarlós en *gringo*. Hey ha còses que no se compònen si no los fan *cura de mòro*.

Escrit axò, hem sentit à dí, que se suposava qu'uns quants no hey anaren perque tenían reveilla y festa de carré, y los interessava molt aná allá ahont porían cobrá doblés; vòl dí, que si acás, no heu féren apòsta; encara que males llengos podria essé que diguessen, que si no ley féren apòsta, eran capassos de ferley.

Han tornat un poch p'es séu honor; aquestes derrers concèrts ja n'hi han anat uns quants més, lo qu'impòrta es que prengan es bon ecsempla.

* *

Y vaja de música.

Se pòt dí qu'han acabat ses festes des mes de Maix dedicat à la Santíssima Vèrge Maria. Altás ben arretglats, cubèrts de llums y de flòrs, y preciosos ramells y adornos, y gent devòta omplint ses Iglesias.

Durant aquest temps es músichs han fèt de ses séues, tocant à escarada; y à la Reyna y Señora del Cèl y de la terra, li han donat sa maltractada del sigle.

Pareix impossible que no se pòs remey y composura à semblant escàndol. Axí còm hey ha persones que duen pretensions en fé ses còses bé, pareix que molts des nòstros músichs les duen en ferhó malament, y à qui heu pòt fé pitjó. Qu'ells heu fassen se comprèn, perque no hey ba més cèra; però que se los pach per fé axò, que se tenga paciència per sofrirhó, es lo que no se pòt comprendre.

Axò ja no son funcions d'Iglesia; axò ja no son més que retrétes, rendò, desordre, irreverència, y profanacions de la casa de Deu. ¡Quin día será aquell, qu'es qui comandan d'els temples s'en empagahirán, y heu arruxarán de tot, fins que se compòngan, si es possible; y d'ells, y de sa música que manetjan, en fassan s' *espúrgo* y netetjada qu'es precis!

* *

Mos atrevim à dirigirmós à n'els señós que compònen la Exma. Dipntació Provincial, cridant sa séua atenció referent à ses cadires que se pòsan dins es palcos des Teatro Principal y à vegades

per sa platea. Son de lleña que fonch blanca, are de coló indefinible per lo brutes y saroloses: de bõva ennegrida y mitx esfondrades: y... ¡qui sab! si amb habitants de mala casta. Dits mòbles ja no serveixen més que per dú à féstes de carré de lloch arreconat y amb reverberos mascarats.

Aquest Teatro no amá axò: semblant còsa fa empagahí. ¿Per que no s' han de fé, còm son ses bulaques, unes cadires de caobilla y rejilla, si no les vòlen de vellut d' *Ulreck*? ¿Que dirán de nòltros? Vaja, señós, la còsa axí no va, ni pòt aná. Es punts escapats ja comensan à essé massa, y arribarém à mostrá...

* *

Ja l' any passat volíam fé públich un fé que desdiu molt à favó de ses persones qu' el cometen.

Es es cas qu' hey ha *graciosos y graciosos* à n' es carré d' es Moré que s' entretenen à tirá paperets embolicats amb cènra dedins y salvades à demunt ses persones que tranquilament passan per dit carré, y quant no, tirantlós *sayos ó insultos*, y no heu fan per mal sinó per matá s' ociosidat que pareix qu' à dites *graciosos y graciosos* los té consumits.

Suplicám al señó Municipal d' aqueil barriò que fassa una qu' altra vòlta per dit carré, à fi d' evità aquest abús y posarlós es correctiu qu' es cas se mereix, y propositantmós, ben à pesá nòstro, à *mapá* amb lletres de mòtlo es nòms de aquests *graciosos*, (que per élls tot l' any son es derrers dies,) si persisteixen amb sa séua ridícula y asquerosa idèa, impropria del sigle de sa civilisació.

* *

Fa uns quants dies qu' es tròban dins els carrés de Palma més Municipals que no se solían trobá abans. ¿Qu' hey deu havé hagut qualque espolsada de s' Alcalde?

* *

Sa processó de dijous va essé molt lluhida y molt concorreguda. Y sa gent sortí d' una manera que tothom parexia señó gròs. Sobre tot ses pageses aquest dia tiran el resto, y se presentan còm à mostradós d' argenté.

COVERBOS.

A una possessió de Llubi hey anava es diumenges à dí sa missa un capellá de Muro. Es señó d' aquesta possessió tenia sa costum de posá el Sant del dia que naxían per nòm à n' els séus fiys y axò heu sabia es capellá. Succéhi qu' à sa séua señora n' hi 'n dugueren un es día del *Corpus*. Quant va está bõna que va aná à fóra per temporada, totduna qu' es capellá la vé li va dí:

—Bòn dia tenga, señora. ¿Que ja está bõna del tot? ¿Y Don Corpusset, que no l' ha duyt per aquí?

* *

Preniu modèlo, alcaldes, de l' ofici qu' un compaño vòstro enviá à un altre. El traduhim sens llevarli ni afegirli rès.

«Havent sabut aquesta alcaldia que en el terme municipal de sa de S. S. s' havia trobat un cadavre, se serveixca averiguá si dit cadavre es es d' un vecí que fa tres mesos desaparegué, segons se creu, aüfegat, d' aquesta localidat.

Ses señas des cadavre, en tot cas, son ses siguents:

Coló sa: uys molt vius y espressius.

Señas particulás: es *tarlamus*.»

Ara sòls faltan ses señas de s' alcalde qu' escrivía. Les podrá prendre qualsevòl que tenga un ase à ca-séua.

* *

Contan que se moriren casi d' un pich un grapat de musichs, d' aquests que no son més que manòbres de l' art, renonés d' ofici, y grollés per essència. Tocaren à sa pòrta del Cèl. Sant Pere, obrint un poch es portelló, y feut mala cara, pròpi d' un porté mitx enfadat, los demana:

—¿Qui sou?

—Músichs de capella.

—Ara no poreu entrá. Predican.

Y *pa-pám!*... los doná es portelló p' es nús.

CRIDES.

Tut-tu-ru-tut. Se fa sèbre à n' es públich, qu' à Can Canals de sa Còsta d' En Bròssa numero 10, hey ha tota casta de **VENTAYS** per hòmos y per dònnes, per señós y per señores, per *polls y polles*, pagèsos y ciutadans, tant si ténen caló còm si no 'n tenen, tant si vòlen gastá molts de doblés còm si pòchs.

Hala, ydò; anauhi que no vos n' apadireu cap mica.

Qui **VENTAYS** cerca

Bòns y barato

Que pas un rato per **CAN CANALS.**

Son de Valènia,

Japon y Viena,

De *quatre centims*

Eins à *mil reals.*

D' **última moda**

Arribats ara

Qui no té coixo

Qu' hey vaji à pèu.

Si du coxèra

Que se pòs cròssa.

Còsta d' En Bròssa

Numero deu.

PETAQUES.

S' en ha rebut un preciós surtit en classes fines còm son en pélls de Rússia Australia y cocodrilo, à sa tenda d' **Articles d' Escritòri y Dibuix** d' els hereus de Don Gabriel Rotger, Cadena de Cort, 11.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS À LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Sa festa milló per tú es la Trinidad.*

SEMBLANSES.—1. *En qu' hey ha Mòlls.*

2. *En que ténen número.*

3. *En qu' hey ha nòus.*

4. *En que té Jesuset.*

TRIANGUL.....—*Marian-Maria-Mari-Mar-Ma-M.*

XARADA.....—*Fé sé.*

ENDEVINAYA.....—*Un tintó.*

GEROGLIFICH.

Ponimica AY COI

* *

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla es presidi à sa tròpa?
2. ¿Y sa tròpa à n' es Títols?
3. ¿Y es Castell de Bellver à sa Llònja?
4. ¿Y un tigre à un venedó de carn?

TRIANGUL DE PARAULES.

.
.
.
.
.
.
.
.
.
.

Ompli aquests pichs amb lletres que lletgides diagonalment y de travès, digau: sa 1.ª retxa, lo qu' es Espana; sa 2.ª, lo que fa cèrt arbre; sa 3.ª, lo que diu que fa un Rey; sa 4.ª, una dignidat; sa 5.ª, un animal, y sa 6.ª, una letra.

ESEMÉ.

XARADA.

Es méu *tot* va à festetjá
Y s' en vá p' es *prima, dos*;
Per no trobá sa *tres, prima*,
Qu' un *prima* li vòl matá.

BIEL.

CAVILACIÓ.

MEL AL COS

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.
EN PEPET.

FUGA DE CONSONANTS.

.o.. .e .a.. .o.. .e .i.a.,
X.

ENDEVINAYA.

Som petit que no m' afinan
Y mèn el mon orugat;
De mi molt s' en ha parlat
S' en parla, y no m' esterminan.

MESTRE GRINOS.

(*Ses solucions dissapte qui vé st som vius.*)

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Tintó.—Es logogrifo bé, però es geroqlifich no hey pòt aná per 'mor de ses figures.